

CHÓR

MIESIĘCZNIK

POŚWIĘCONY MUZYCE CHÓRALNEJ

ORGAN ZJEDNOCZENIA POLSKICH ZWIĄZKÓW ŚPIEWACZYCH
I MUZYCZNYCH W WARSZAWIE

ROK V WARSZAWA, LIPIEC — SIERPIEŃ 1938 № 7-8

Dr. KAZIMIERZ NIŻYŃSKI

PIEŚŃ LUDOWA A TWÓRCZOŚĆ MUZYKI POLSKIEJ

Artykuł niniejszy zamieszczamy jako artykuł dyskusyjny i jesteśmy przekonani, że wywoła on wymianę myśli na temat bardzo aktualny i dla śpiewactwa polskiego ważny.

REDAKCJA

Nadesłano nam 54 pieśni ludowych inflanckich zebranych w kilku gminach pow. Łucyńskiego i Rzeżyckiego na Łotwie i odśpiewanych przez tamtejszych mieszkańców. Pieśni te dotyczą rozmaitych przejawów polskiego życia ludowego, jak świadczą ich tytuły i są interesującym dokumentem polskiej kultury ludowej na Łotwie. Tytuły tych pieśni następujące: humorystyczne, pijackie, żołnierskie, miłosne, rozmaite, żniwa i roboty w polu, sieroce, weselne, ubogich, kościelne, kolendy, romanse staroświeckie, wreszcie kilka pieśni białoruskich. Tematy przeważnie krótkie, znaczna ilość obejmuje 4 takty na 4/4, bardzo różne w rytmice i nastroju zależnie od tego jakiego objawu życia ludowego dotyczą. Niektóre monotonne, jak to zresztą spotyka się często w pieśniach ludowych zwłaszcza białoruskich, wiele jednak pieśni zawiera temat szerzej rozwinięty i melodyjny. Jeden temat podany 5 razy z różnym tekstem. Zbiory takie mają pierwszorzędne znaczenie tak dla rozwoju regionalnej sztuki ludowej, jakoteż dla całości naszej polskiej twórczości muzycznej. Im bogaciej rozwija się muzyka regionalna, tem obficie czerpie z tych regionalnych korzeni całość muzyki polskiej, stając się powoli muzyką rodzimą opartą o geniusz polskiej ludowej duszy i wyzwalając się z pod obcych wpływów.

O ile chodzi o rozwój muzyki regionalnej, to jesteśmy świadkami bardzo ożywionego ruchu. Zbiorek pieśni ludowych na Łotwie to drobny objaw w stosunku do do rosnącego regionalnego ruchu muzycznego w niektórych Województwach Polski,